

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA VÉU DE CATALUNYA

o ho olvidarem may. A las primeras noticias de las inundaciones de Murcia y dels terremotos de Andalusia, l'egoista Catalunya 's conmov y 's rendeix als sentiments de la caritat. No hi ha esforços que no practiqui per socorre als seus semblants que imploran misericordia. Totas las classes socials, los pobres y 'ls richs, contribuheixen ab sos donatius á consolar y socorre á las victimas de aquellas catástrofes. Una especie de borratxera contagiosa invadeix l'atmosfera, y 's véuhen rasgos d'abnegació sublim que fan exclamar fins á las entitats més refractarias al caràcter catalá: —Benehida siga la terra ahont tant hermosos sentiments s' albergan!

Donchs bè, pocas senmanas després de la última calamitat causada per la naturalesa, desputa y avansa ja una nova catástrofe amensadora, tal vegada més terrible encare que la que ha reduhit á ruinas á las tranquilas poblacions de las provincias de Granada y Málaga.

Obra no de la naturalesa cega, sinó de la ceguera d' alguns homes, ingrats ab las classes productoras que ab sos suors los nudreixen, aquesta catástrofe que 's cerneix sobre nosaltres, sense ser terremoto, derrumbará fabricas y talleres, sembrará la miseria y la mort entre numerosissimas familias, escolará las fonts vivas de la riquesa y 'l benestar, y lo qu' es més vergonyós encare, entregará al país desarmat á la explotació de una nació estrangera.

Y Catalunya, l'egoista Catalunya, ha de ser la primera victima de aquesta inmensa catástrofe, que avuy encare podria prevenirse.

La véu de Catalunya exclama angustiada: —«Qué 'us costaria á vosaltres, provincias espanyolas, salvarme á mi que altre delictes lo he comés que 'l de ser treballadora? Qué 'us costaria evitar que 's consumés aquesta gran perfidia conservadora, titolada *modus vivendi* ab Inglaterra? Quina ventatje pot reportar cap de vosaltres de la méva ruina?»

«Fins are s' havian alegat compensacions més ó menos quiméricas sempre qu' era qüestió de fer algun tractat comercial ab una nació estrangera. Quan lo tractat ab Fransa, 's deya que si l' industria catalana n' havia de patir, en cambi n' sortiria beneficiada la producció vinícola. Y á pesar de aixó la industria fabril n' ha suferit, com era de preveure, y l' exportació de vins á Fransa ha disminuit considerablement desde que 'l tractat va ferse.

«Qué succehirá quan en virtut del *modus vivendi* ab Inglaterra las tarifas arancelarias estigan poch menos que á mercé de aquella nació explotadora y cal-

culista? La ruina segura de una infinitat de industrias, la miseria inevitable de mils y mils d' obrers, que avuy guanyan penosament lo pá de sas familias al amparo de las lleys.

«Y jo, Catalunya, que á causa de la protecció que 's dispensa á tothom menos á mi, pago 'l pá més car, menjo l' arrós més car, sonsumo 'l sucre més car, compro la carn més cara, gasto las primeras materias més carregadas, privada de produhir per la concurrencia inglesa, me veuré també privada de consumir, y darrera la méva ruina vindrá, sense remey, la vostra.

«¿Perqué donchs no s' ha de prevenir y evitar una catástrofe tant aterradora, quan per ferho no 's requereix altre sacrifici que pensar, si tenim un dit de front y sentir si 'ns queda una engruna de cor?»

Aixis parla l'egoista Catalunya, ajeguda ja en lo potro del martiri; aixis parla la heroina de la abnegació y 'l sacrifici, sense que ningú se l' escolti.

Las comissions que han anat á Madrid, no han rebut més que desaires.

Se citan personatjes que han jugat la comedia més indigna al rebre als nobles defensors de la producció espanyola, tractant de burlarlos ab promesas ilusorias, y proclamantse proteccionistas, en lo precis moment en que 'ls clavavan lo punyal per l' espatlla.

De Herodes á Pilat, de Anás á Caifás, sas rahons han sigut desatesas per tot arreu, com si 'ls enemichs de la nostra industria tinguessen ulls y no hi vejessen, tinguessen orelles y no hi sentissen.

Mes s' han tingut en compte 'ls compromisos en mal' hora contrets ab una nació estrangera, que las necessitats de la propia.

«Y 's diuhen espanyols! ¡Y gosan á posarse als llabis lo nom sagrat de la patria espanyola!»

«Desditzada nació! Lo remey que podria venir de la opinió pública, ni 's prevéu ni s' espera.

Lo poble espanyol jau abatut é inconscient. La política menuda que tot ho corromp; las apostassias repugnants que regiran l' estómach; lo despreci á la ley, impune, sempre que del poder se tracta, han acabat per embotar los sentiments, la conciencia y fins la percepció de un poble, que ja no se sent de res, ni del martiri cruel, ni de las indignas bofetadas.

Suposá algú que las demés provincias veuhen sempre ab íntima satisfacció, filla de l' enveja, tot lo que tendeix á tallar las alas de l' activitat catalana. Algú créu, qu' en l' impossibilitat de seguirla en son vol majestuós per los espays del progrés, han de véure ab gust com los que haurian de alentaria, la cassan com un aucell de presa, perque mal ferida se revolqui entre la pols y allí mori dessangrada.

No volém, no podém creure tanta infamia y tanta petitesa. Las familias se disolen quan dintre d' ellas hi fermentan las malas passions: los pares llavors perden l' amistat dels fills, los germans se separan y no 's miran may més la cara, considerantse pitjor qu' estranys. Aixis també las nacions quan los pobles que las componen no están units pels llassos de la fraternitat verdadera, quan lo qui més creu honorarlas ab lo treball y 'l geni, en lloch de provocar l' emulació que tot

ho ennobleix, provoca sols la baixa enveja que tot ho envenena

«Ah! no s' obligui á Catalunya, que créu tenir la rahó, desde 'l moment que á las que dona se li contesta sols ab la brutalitat dels fets, no se l' obligui, no, á desesperar: no se la obligui á pendre consell de la desesperació, y á arrepentirse de haver llansat la seva sanch per l' independència de la patria en la guerra del any vuit, per la llibertat constitucional en la guerra dels set anys; per l' honra de la nació en la guerra d' Africa; per la integritat de la patria espanyola en la guerra de Cuba; ni molt menos de haver acudit generosa com la que més, sempre que ha sigut precis, al socorro de las victimas ocasionadas per las calamitats de que han sigut victimas las demés provincias.

Si 'l ser treballadora es un crim que mereix càstich, contra aquest càstich inhumá, sabrá apelarse, segura de triunfar, prenent per jutjes al Cel, y á tots los pobles de la terra, capassos d' entendre la véu de la justicia.

P. K.

«ASTA de reunions—diu l' Estandart, periódich ministerial de Madrid.—Si que l' ha feta bona 'l govern ab lo núvol de comissions de castellans, andalusos y catalans que han arribat á Madrid, com si no tingués res més que fer que ocuparse de lo que á cada provincia li convè.»

No, verdaderament: las provincias no son res: totas plegadas no forman pas la nació, y no hi ha perque recordarse d' ellas.

L' única nació espanyola, es la redacció del Estandart, qu' ells se 'l escriuhen y ells se 'l llegeixen.

«Quina seria la millor conducta que podrian seguir los diputats y senadors de Catalunya, devant de la segura aprobació del *modus vivendi* ab Inglaterra?»

Defensar ab energia y ab gran copia de rahons— aquestas son inagotables—la causa de la industria, qu' es la del progrés y la del verdader patriotisme.

Y al arribar l' hora de votar, abandonar lo Congrés y 'l Senat, y no acostarshi més, si las rahons donadas no eran atesas.

Y després... Res, quan se tanca una porta sempre se 'n obra un' altra.

Los alemanys van apoderantse de una part de la costa occidental del Africa.

Los francesos del Tonquin y de una part del Congo. Los italians de una part de la costa del Mar Roig.

Vaja, que 'l mon comensa á semblar un carrer de Barcelona, ahont los topistas, los tarugistas y tota la

canalla de industrials de aquesta especie fan lo que 'ls dona la gana.

Ey, per xó no s' alarmin: que 'l pendre un rellojé a un senyor no es un robo: es una anejió, una ocupació, en fi, tot lo que vulgan menos un robo.

La república francesa está dotant a todas las poblacions de magnífichs edificis escolars, gastants' hi la friolera de mil doscents quinze milions de pessetas.

¿No veuen com la república es la barbarie y l' ignorancia? ¿Cá, si ab aquests republicans fins s' arribará a perdre la mena de la llana.

¡Quina comedia! Los libre-cambistas fan sempre lo mateix: proposan la solució més absurda y descabellada, y quan tothom s' alarma y gestiona, llavors feut veure que transigeixen, arriban a la solució que 's proposavan alcansar.

De primer deyan que 's farien rebaixas arancelarias de acort ab Inglaterra y que 'l govern quedava autorisat per ferlas.

Davant de la indignació que aixó produheix, passen per ferlas; pero oint avants als representants de Catalunya. Es a dir, las paraulas que 'ls entrin per una orella 'ls surtirán per l' altra.

Are últimament ho arreglan dihent: «que quant se vulga tractar ab Inglaterra 's necessitará una ley especial.»

Total: allargar la agonia de la industria espanyola.

Lo qu' es aquest no han pogut fusellarlo. Parlo del sargentó de carabiners Sr. Encaje, que estant emigrat vá ser entregat per una equivocació a las autoritats espanyolas.

Lo govern francés vá reclamarlo, y no hi ha hagut més remey que restituirlo.

En tot aixó qui está més content es l' económic Quesada, ministre de la Guerra, a consecuencia de haberse estolviat quatre cartuxos.

Cremat en Martínez Campos pels atachs de algun ministre dimiteix lo càrrech de general en jefe del ejército del Norte.

Y no sabent lo govern a qui nombrar per substituirlo disolt a aquell ejército.

Ab lo qual se demostra que aqui no se sostenen empleos per atender necessitats, sino que se sostenen necessitats per atender empleos.

Y a propósit: are que fem un tractat ab Inglaterra, ¿no podriam ferlo en tot y per tot?

Y aixis com obrirém las fronteras a las manufacturas inglesas per ser més baratas que las nostras, ¿no podriam admetre també generals inglesos y ministros inglesos, més bons y més baratos?

Perque mirin qu' es molt que mentres la industria manufacturera, ó siga la industria que vesteix, no té protecció: per la industria política, ó siga per la industria que despulla, hi haja prohibició absoluta.

O tots moros, ó tots cristians.

Contra 'ls atachs que ha dirigit al govern lo bisbe de Plasencia, ab la consabuda pastoral, més cobenta que xorisso extremenyo, en Cánovas ha acudit al Papa.

Es de advertir que 'l poder civil té potestat contra 'ls bisbes que 's desbocan.

Pero 'ls conservadors no tenen pit per tant, y demanan al Papa que vingui a treure'ls de apuros.

Ja fan bé: perque tota aquella fieresa de 'n Cánovas, ¿qu' es sino una papa?

Las comisiones que han anat a Madrid gestonan activament, y 's troban ab qu' en Romero Robledo 'ls fá concebir esperansas y l' Elduayen 'ls las fá perdre de la manera més brutal.

Y ni l' un, ni l' altre, a pesar d' estar en desacort, dimiteixen la cartera.

¡Y qué han de dimitir, si potser tot aixó no es més que un pan comido!

No n' hi ha prou ab matar a l' industria per medi de un decret: s' ha de veure si 's poden matar los comissionats catalans, per medi de un aneurisme.

L' altre dia, en lo Senat, l' ex-ministre D. Manuel Silvela, al respondre a unas preguntas del Sr. Maluquer sobre 'l dret foral de Catalunya, que al igual que l' industria, corre també perill d' anarsen d' oros, vá pronunciar una frasse catalana.

Los polítichs de Madrid son aixis: no tenen cap paraula dolenta, ni cap obra bona.

A pesar de tractarse del *modus vivendi* ab Inglaterra que ha de produhir la ruina de Catalunya, 'l *Brusi* tanca la boca, y no diu ni una paraula.

Lo *Brusi* es de aquells que al pujar los conservadors van dir que desde llavors la industria ja no tenia que teme los atachs y malifetas dels revolucionaris.

¡Pobre *Diari!* Volia fer tragar als seus lectors una

mola de moli, y en Cánovas li ha feta tragar a n' ell. Per aixó no enrahona. La mola de moli se li ha atragantat.

Alguns comissionats e talans van anar a veure a D. Alfonso, y al demanarli que s interessés pel *modus vivendi*, vá respondre que ho faria en tot quan ho consentis la Constitució.

Vaja, donchs, bona-nit Cánovas.

Perque la Constitució consent donar las dimisorias als ministros, quan aquestos no llauran dret.

Ey, entenémnos, si jo fos rey, ho faria.

Ab lo titol de *Dansa Macabra*, lo distingit dibuixant Apeles Mestres ha coleccionat en un quadern los grabats que varem donar en lo número de la CAMPANA corresponent al dia dels Morts, aumentats ab alguns de nous y una hermosa portada. Es una edició de artista, impresa en un paper del millor y de la qual se n' han fet sols escassos exemplars. Se ven a quatre rals a ca'n Lopez.

S' ha posat a la venta 'l drama de 'n Soler (Pitarra) *Sota terra*, que cada dia obté més éxit en lo Teatro Romea. Se ven a 8 rals en la llibreria de 'n Lopez.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Terrasola continua fent de las sévas. L' altre dia vá negarse a batejar una criatura perque era padrina una senyora que no era de la séva satisfacció. Sembla que 'l rector está otés ab ella, per negarse aquesta a pagarli mitja unsa que cada any li reclama, dihentli ella que acudi als tribunals. De todas maneras la criatura s' ha quedat per batejar, ab lo qual després de tot, potser s' ha estolviat un dolor reumatich ó un costipat.

Lo rector de la Riba tot sovint se descantella contra 'ls periódichs liberals que 's publican a Barcelona y especialment contra LA CAMPANA DE GRACIA. Miri, Sr. Rector, ho hem conegut desseguida perque d' aquell poble se 'ns ha aumentat lo pedido.

A Pallejá han menjat freres caputxins durant alguns dias. Los sermons de aquests missionistas tenian la séva part grassoneta, havent predicat contra 'ls tractes ó festeigs llarchs; contra 'ls que murmuran de si las faldillas de fulana son curtas ó llargas; contra las modas extremadas que usan las donas per *atreure als homes*; contra 'ls saraus, y fins contra 'ls barbers, recomenant a la gent que s' afeitessin sols ó que 's deixessen la barba com ells, perque a las barberias no hi ha més que periódichs impiós. Aquells frarots que de una hora lluny pudian van calificar a la CAMPANA de *clavaguera de inmundicias*.—Y are vá lo bó: uns quants joves del poble van demanar permís al arcalde per fer ball lo dia de Carnestoltas, y l' arcalde 'ls ho vá negar, dihent que haventhi 'ls missionistas no estava bé que 's ballés.—Verdaderament, es millor, més divertit y més edificant anar a sentir sermons del género gras. Aixó fá més carnestoltas.

Occupantse de un *meeting* que vá celebrarse a Premiá de Dalt, encomiant las ventatjes de la instrucció, en lo qual no vá parlarse ni de politica, ni de religió, ni vá donarse lloch a que 'l representant de l' autoritat amonestés lo més minim als oradors, vá dir lo diumenje lo següent lo rector del poble, durant la missa matinal:—*Diguéme quina classe de gent eran, com anavan y com estavan: son gent que perteneixen a una societat que vol destroná al papa, que van per pujá al candelero, viure ab l' esquena dreta, y com diriam vulgarment que 'ls agrada molt lo mam.*—Aixis se rebaten los arguments en favor de la instrucció. No seria mal que las personas ofesas portessin als tribunals a aquest rector grosser y ja veurian, ab quina cara més compungida cantaria la palinodia. D' altres de més valents n' hem vistos.

ANAR PER LLANA...

MICO POLÍTICH-RELIGIOS, EN TRES ACTES.

ACTE PRIMER.

(En Cánovas assentat tot llegint un paperet; davant seu, en Pidal, dret, mirantlo ab certa ansietat.)

CÁNOVAS. Si senyor; ja hi fet la llista y vosté hi es, ¿véu? no mento: Pidal; ministro fomento; aquí ho té ben bé a la vista.

(En Pidal examina l' paper ab viva emoció.)

Ja véu, pues, ben clá y ben llis que si acás demá triunfém, vosté y jo governarém los destinos del país. Ara bé; ¿qué 'm portará a cambi d' una cartera, que en justicia verdadera no li hauria de doná?

PIDAL. Si 'm posa entre 'ls canovistas y guanyém, desde 'l moment li prometo un contingent d' honradas masses carlistas.

(Ab sorna). ¿Honradas? ¿ja ho sab bé?

CÁN. Si;

PID. tant com jo.

CÁN. Milló: endavant.

PID. Després, pot anar contant que també faré seguí

aquesta antigua nobleza que ab la meva garantia, vindrá en nostra companyia. Ja m' agrada; bona presa. ¿Qué més?

CÁN.

PID.

Y per acabá, li dich, perque puch saberho, que tindrè ab mi tot lo clero, desde bisbe hasta a escolá. Pues ab aquest compromís, será ministre.

CÁN.

PID.

Corrent; quedém aixis, president. Si senyor; quedém aixis. (Callan, se fan un petó, s' apretan tres cops las mans, y, abressats com dos germans, se n van... y cau lo teló.)

CÁN.

ACTE SEGON.

(Don Anton séu a la dreta, trist, enmatxucant un diari: a la esquerra un secretari está prop d' una tauleta.)

Veyám, fassim un resúm de la nostra situació.

CÁN.

SECRETARI.

Desseguida: molta pó, molta fosca y molt poch llum. ¿Cóm s' entén?

CÁN.

SEC.

Pues es molt clar: que 'l bon Pidal nos ha dut un capdell tant peliagut, que 'ns costará d' arreglar. ¡Ay, ay! ¿Y alló que va di? ¿Qué va di?

CÁN.

SEC.

CÁN.

Que portaria tota la beyateria y part del remat carli. ¿Si? Pues aquets cabalment son los que ara 'ns fan més mal... (S' obra la mampara y entra en Pidal tot satisfet).

CÁN.

¿Es vosté, senyor Pidal?

CÁN.

PID.

CÁN.

Ha vingut perfectament. ¿Si? ¿y aixó? 'L senyó ara 'm deya que hi ha algú que 'ns amenaça. ¿Y qu' es lo que així 's propassa? ¿Qui? La séva patuleya. ¿Qué diu?

PID.

CÁN.

PID.

CÁN.

Si senyó: 'ls carcundas y 'l clero més exaltat diu que s' han confabulat pera atiparnos de tundas. Aixó ray! Déixiho per mi. Aixis ho esperava jo. Descansi y no tingui pó: ara jo 'ls vaig a amansi. (Parlan baixet un instant, en Pidal se despedeix, crusa 'l portal, se cubreix y 'l teló baixa volant.)

PID.

CÁN.

PID.

ACTE TERCER.

(Un gran saló de sessions: en Pidal es president; bisbes, carcas y altra gent ocupan varios sillons.)

Senyors: rahons poderosas m' han obligat a cridarlos; no pretench pas renovarlos nostras tradicions gloriosas; no pretench desde aquest puesto recordá 'l que saben bé; pretench sols...

PID.

UNA VEU.

PID.

Lo que preté es mamar del pressuposto. (Amoscat.) No s' hi fiquin ab aixó. No més vull que, meditant lo perill qu' está passant nostra santa religió, y sobre tot, pesant bé, las realitats de la vida, lo molt que pot la mentida y otras cosas que jo sé, tots vostés, per posar fi a aquest desgabell etern, donguin l' apoyo al govern y no diguin mal de mi. ¿Qué hi diuhem? ¿Puch esperar que la digna concurrencia m' otorgará la indulgencia, que vinch a solicitar?

(Un demana la paraula, dos més també la pretenen, tres parlan y no s' entenen, quatre rodejan la taula. La confusió va creixent, y al poch rato 's véu ben clá que 'ls cent homes que alli hi ha están enrahonant tots cent. En Pidal ja fa tentinas; aquí riuhem, allí s' alsan, y hasta n' hi ha uns quants que 's descalsan y li tiran las botinas. Se senten frasses agudas; l' un crida:—¡Abaix lo traydor! l' altre:—¡Es un conservador! y l' altre:—¡Es pitjor que Judas!— Tots rodejan en Pidal; los seglars xiulan y pican y 'ls bisbes l' excomunican entre 'l clamor general.

Per fi, dos ó tres carlins
dessebrassan lo saló...
y llavors cau lo teló
fet en trenta mil bossins.)

C. GUMÀ.

o papa ha enviat telegràficament la benedicció al director y redactors del periódich *La Union*, órgano de 'n Pidal.

Un' altre dia l' enviará al *Siglo Futuro*, órgano de 'n Nocedal.
Perque 'l Papa, ab tota la seva infalibilitat, es de aquells que volen estar bè ab tothom.

Pero aixó es molt perjudicial sobre tot per la vida futura.

Perque si las benediccions del Papa, son com suposan, una especie de bugada que neteja de tota culpa, tindrem que 'l cel s' omplirà de mestissos y carlins, y com que ni allá podran deixar de barrallarse, esgarraparse y anar de tomballons, tindrem una cosa horrosa.

Que fins lo cel se convertirà en un infern.

La Juventut católica de Madrid tracta de expulsar a n' en Pidal per haver acceptat l' article 11 de la Constitució.

Y en Pidal tant tranquil.

Ja veuran com lo dia en que li envihin l' ofici expulsantlo, cridarà a la cuynera, dibentli:

—Noya, tinga aquest paper; fassin unas costellas a la papillotta.

Los periódichs conservadors se desfán en impropis contra 'l bisbe de Plasencia.

Els son aixís: hi ha catedràtics que 'ls censuran, donchs llenya als catedràtics.

Hi ha jutjes que 'ls contrarian, donchs insults als jutjes.

Hi ha bisbes que 'ls critican, donchs pallissa als bisbes.

Fora d' aixó son molt amichs de la ciencia, de la magistratura, del clero... y de la bona cuyna.

Un professor dels Estats Units ha inventat unas bombas qu' explotan al aire omplint l' atmosfera de gasos que impossibilitan la vida en un radi de vinticinch metros.

Vels' hi aquí un medi de acabar la guerra.

La guerra morirà asfíxiada.

Lo rey Carlos de Rumania s' ha fet fer un trono nou a París.

Es de creure que 'l primer president que tinga la república rumana s' hi farà fer lo gorro-frigi.

Y váyase lo uno por lo otro.

A Torrecilla (Logroño) los llops ván menjarse a un marxant y al burro ab que duya 'ls géneros.

En vista de lo qual, qualsevol diria que 'ls llops de Logronyo s' han fet conservadors.

¡Vaya una barra!

En alguns diaris vaig veure un anunci dirigit als *demócratas monárquicos* de Barcelona, suplicantlos que assistissen a una reunió política que havia de celebrarse dilluns passat, en la sala de *Revenedors*.

Vaja, que 'l local no pot ser més ben escullit tant per las dimensions, com per la denominació.

Com que hi caben mitja dotzena de personas, es de creure que a la reunió no hi hauria moltes empentas.

Además, alló de celebrarse a la sala de *Revenedors*, sembla que convida a cridar:

—Senyors, ¡quí 'n dona més del partit *demócrata monárquich*!

Com que s' han venut ja tantas vegadas, ni siquiera s' poden vendre... s' han de revendre.

—Pero es possible, vaig preguntar un dia a un personatge polítich de Madrid, lo que m' han dit de vosté?

—Veyám ¡qué li han dit?

—M' han dit que cobrava subvenció del *Cobden Club* de Manchester.

—Ah, fill, es un *modus vivendi* com qualsevol altre.

¡Creurian vostés, que desde aquell dia, sempre que sento parlar del *modus vivendi* ab Inglaterra 'm pujen las sanchs al cap?

Per últim en Cánovas ha parlat y ha dit *mí*.
Si senyors, ha dit que las revolucions ja no 's fan per fanatismo polítich, sino per ambicions personals.
Tothom parla de la fira segons com li vá en ella. Tot es del color del cristall ab que 's mira. Hi ha homes que pensantse mirar a fora, miran a dintre de sí mateixos.

Per qüestions de l' Hisenda han plegat totes las fábricas de calsat que hi ha a Barcelona. Resultat: 2,000 obrers al carrer.

Tant se val. Com que després del tractat ab Inglaterra tots hem de anar sense sabatas, per res se necessitan las fábricas de calsat.

Lo Madhi tracta de coronarse rey.
Y are veuran com los inglesos, ey si ho paga bè, s' entendrán ab ell per fabricarli 'l manto y la corona.
Vesten Gordon que 'l que 's queda ja 's compon.

Un diputat ha declarat que la fabricació d' entusiasme per la Restauració vé a costar cada mes uns tres mil duros.

Aquesta cantitat se reparteix entre alguns periódichs que defensen al govern.

Y are no 's figurin perque hi haja periódichs venals, que tota la premsa 's vengui. Tambè hi ha donas que 's venen lo més apreciable que te 'l sexo hermós, y aixó no serveix sino perque las que no fan aquest comers sigan las més estimadas.

A un home molt donat a la beguda 'l convidavan a menjar nn rahim.

—No, gracias, va dir: a mí 'l vi m' agrada molt; pero no ab pidoras.

Un capellá predicava contra las passions, y com qu' era un tros de quoniam, deya:

—Germans meus, desconfiéu sobre tot de las passions. Fins Nostre Senyor Jesucrist va voler tenirne una, y miréu com va acabar.

Un matrimoni menjava a casa de un amich seu, qu' empenyat en obsequiar a l' esposa, li anava abocant champany y més champany, y ella se 'l bebia com aygua.

—Prou, Miquel, per mor de Dèu, prou, no n' hi possis més.

—Y qué? Déixala béure.

—No, perque 'l champany... ¡sabs?... Mira cada vegada qu' ella 'n béu 'm fá mal a mí.

En un poble de Castilla hi ha un convent sobre 'l qual se 'n contan molts.

Forma part del convent un cos d' edifici, sobre la porta del qual hi havia un lleterero que deya: «Casa de novicios.»

Una nit un tranquil va borrar la primera silaba de la última paraula, y desde llavors lo rétol deya: «Casa de vicios.»

Un inglés va arribar a una fonda de Andalusia, un dia que 'l poble estava ple de forasters, y no va trobarhi lilit.

L' hostaler davant de l' insistencia del inglés va dirli que era inútil que porfiés, que fins al lilit seu hi dormiria ab ell un foraster y no hi havia més lilit que 'l de la seva filla.

L' inglés, tocantse las patillas y molt serio, va respondre:

—Mi ser soltero, y mi pedir la mano de su hija.

Una senyora fa retratarse per un artista de fama, y li diu:

—Per mor de Dèu no 'm fassa la boca massa grossa. Y l' artista li respon:

—Senyora, si vol, no n' hi faré gens.

Un pare té un nen que vá al colégi y 's créu qu' es molt aixerit.

Un dia tracta de ferlo lluhir davant de una tertulia y li pregunta:

—¿Quién ha hecho el mundo?

Lo noy se queda sense tornar paraula, com si li parlessin de la lluna, y 'l pare s' enfutisma y li dona una clatellada.

Y 'l pobre xicot plorant amargament, exclama:

—Jo li fet, papà; pero no tornaré a ferlo may més

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*E-mi-li-a-na.*
2. MUDANSA.—*Roch, Poch, Lloch, Soch, Joch, Toch, Boch, Foch.*
3. ROMBO.—
D
B O T
B O L A S
D O L O R E S
T A R O T
S E T
S
4. CONVERSA.—*Cánovas.*
5. GEROGLIFICH.—*Per pussas las donas.*
Han enviat totes las solucions los ciudatans Asnerolf Alkupsa, y Pau Barrufet.—N' han endavinadas 4, Dos Liberals, Giroflé, Ballador de la Catalana y Nicodemus; 3 E. C (a) Tranquil, Mitja cerilla y Dallonsas; y 1 no més Petons y Pessichs.

XARADA.

En lo *hu* de la política en Cánovas *prima-dos*; pero una *Tot* no raquítica está alerta com un gos; y si a la pobreta Espanya mes *ters-terça* la vol fè, li dirá que no té entranya, ni sab gobernar, ni... ré. Lector, voto mo't formal perque anys visqui la *Total*.

C. PILLO.

SINONIMIA.

Un fabricant de *total* de resultas de unas quiebras, fa temps que pateix de febras; ¡y fa unas *tot* de tant mal!

NAS DE PUNTA INGLESA.

ACENTÍGRAFO.

—En quin puesto viu la *Tot*?
—En lo carrer de *Total*, número tres, principal.

ORELLUT DEL BRUCH.

TERS DE SÍLABAS.

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: una bestia.—Segona: una carrera.—Tercera: en las aulas.

DOS LIBERALS.

GEROGLIFICH.

API

•

K L A

•

N O K

•

SANCH Y FETJE.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Noy de la Xera: Petons y Pessichs, Un estudiánt, Asnerolf Akupsa, Juli-Vert, Romantic, P. Toful de Masnou, V. P. del Bruch, Lta. Pera, y J. M.* Bernis: *Lo que 'ns envian aquesta semana no 'ns serveix.*

Ciudadans E. C. (a) Tranquil, Ballador de la Catalana, Giroflé, Dos Liberals, J. Prats y N., Sir Bufa-Bolados, Arednabal, Orellut del Bruch, Dos jepichs sense jep, Un argenteret, Un Llepa fils y Un Guindilla: *Publica em alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadana Anton dels Ases: Lo que 'ns remet está bé.—Joan de la Tabella: Aprofitaré la seva poesia.—Pepet del Carril: Id. la de vosté.—E. B.: Y la de vosté igualmente.—P. S. Reus: No val la pena de parlarne.—J. P. y F. Viladecaballs: Tampoch val la pena lo que 'ns comunica: si succeheix alguna cosa més ja 'ns ho dirá.—Pau Bufatripas: Si ho possessim semblaria que veliam comprometre al arcalde que al cap-de-vall va cumplir ab lo seu deber.—J. C. Camarasa: No té prou importancia 'l fet que 'ns relata.—Un que llegeix la Campana: Tessa: Id. id.—Ciudadans L. C. Terrasola, C. La Riba, J. V. Palleja y P. A. y R. R.: Quedan complascuts.

PLORS Y RIALLAS

Poesias serias y festivas de Francisco Llenas.—Forma un quadern 8.º de 32 páginas y val 2 rals.—Se ven: Barcelona, llibreria de Lopez, Rambla Centro, 20 y demás llibrerias y kioscos. Fora de Barcelona en casa de 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 13.

Aquest es lo modus vivendi de la pobra Catalunya.